

4 baptist.dk

Nummer 4 | 2011 | 158. årgang
Udgivet af Baptistskirken i Danmark

Det autentiske liv

MARRIAGE

Afrikansk præst for ærkedansk menighed

Wacos rødder er i en evangelisk kirke i det vestafrikanske land Cabinda, et lille land med 300.000 indbyggere, og mindst lige så mange lever som flygtninge rundt omkring i verden. Landet er annekteret af Angola. Waco har kun mødt fem-seks andre fra Cabinda i Danmark. Afonso Waco er gift og har i alt seks sammenbragte, voksne børn.

Afonso Waco har været flygtning i 33 år af sit 50-årige liv. Han kommer fra et lillebitte besat land i Afrika, Cabinda. Nu skal han være enepræst i Århus Baptistmenighed. Han siger: »Det har været svært at komme til Danmark. Du bliver ikke accepteret, som den du er. Du skal lave om på dig selv for at blive accepteret.«

Afonso Waco har kvalifikationerne i orden. Han er uddannet præst i Congo, kom til Danmark i 1999 og er her blevet cand. theol. Allerede før Søren Pind blev integrationsminister, har Waco oplevet kravet om assimilation. Da han kom til Danmark, tænkte han, at han hellere måtte gå efter den største kirke, den lutherske, selvom hans baggrund var baptistisk.

Et kulturelt chok

»Det er meget svært at komme til et fremmed land. Hvis du ikke selv har valgt det, er det faktisk det værste, der kan ske i dit

liv. Jeg ønskede bare at bo i mit eget land, være nær mine rødder, have et liv og en familie. Selvom jeg har været veluddannet, har jeg oplevet et kulturelt chok.

Holdningen i Danmark til fremmede betyder, at man gør alt for at passe ind. Danskerne er ikke meget for at række ud til fremmede – og så mister man muligheden for at lære et folk at kende. Man bliver afhængig af dem i kommunen, som kan hjælpe én. Jeg synes, vi bliver spillet som en fodbold mellem den ene og den anden sagsbehandler. Det påvirker også én psykisk i høj grad, fordi det næsten er umuligt at få arbejde i Danmark som akademiker. Måske kan man få ufaglært arbejde. Det er en drøm, der bliver opfyldt, at jeg nu efter 12 år endelig har fået et job, der passer til mine kvalifikationer.«

Prisen er for høj

Waco har bl.a. arbejdet for Danmission og som integrationspræst i Amagerbro

Provsti i København. Det sidste job måtte han vælge at tage uden at få egentlig løn. Han skulle have haft løntilskud, men det var der ikke råd til – så han kunne vælge mellem at arbejde for understøttelse eller ikke at have noget job. At han tog jobbet, ulemper og udgifter med transport fra Fredericia til København et par gange om ugen, har nu givet pote i form af en fast ansættelse i Baptistkirken.

Waco fortæller, at prisen for at passe ind nemt kan blive, at man forkaster sin egen kultur.

»Prisen er for høj. Man må beslutte at udviske sig selv som person og identificere sig med noget nyt for at blive accepteret. Egentlig er det ukristent, fordi man som menneske føler sig værdiløs.«

Waco kan formentlig bruge sine erfaringer som flygtning i sin forkyndelse også overfor danskere. Han og andre flygtninge er ikke ene om at føle sig værdiløse. Hans mål er at få kirken til at vokse i størrelse

og i dybde. »Kirkens vækst afhænger af alle medlemmer, og ikke kun af præsten,« understreger den nye Århus-præst.

Den bedste til jobbet

Aksel Mølbæk er formand for menighedsrådet i Århus for en ærkedansk, traditionel baptistmenighed. Hvorfor ansætter de en afrikansk præst: »Han ville noget mere end de andre seks ansøgere. Han ville vækst og ville ud over kanten. Og vi tror på, at han også kan tale til danskere.«

Waco er ikke den eneste ansatte i menigheden. Der er to deltidsansatte ungdomsmedarbejdere.

Samtidig indrømmer Aksel, at menigheden ikke afspejler det omgivende samfund. »Det vil vi gerne komme til – og noget af det, Waco kan tilbyde, er også en musikalsk tilgang. Han har ledet kor i Afrika og vil gerne engageres i gospelkoret, som synger i baptistkirken. Menigheden er med på det. Han overbeviste alle om, at han er den rette til jobbet, og han har fået en fantastisk opbakning«, fortæller Aksel.

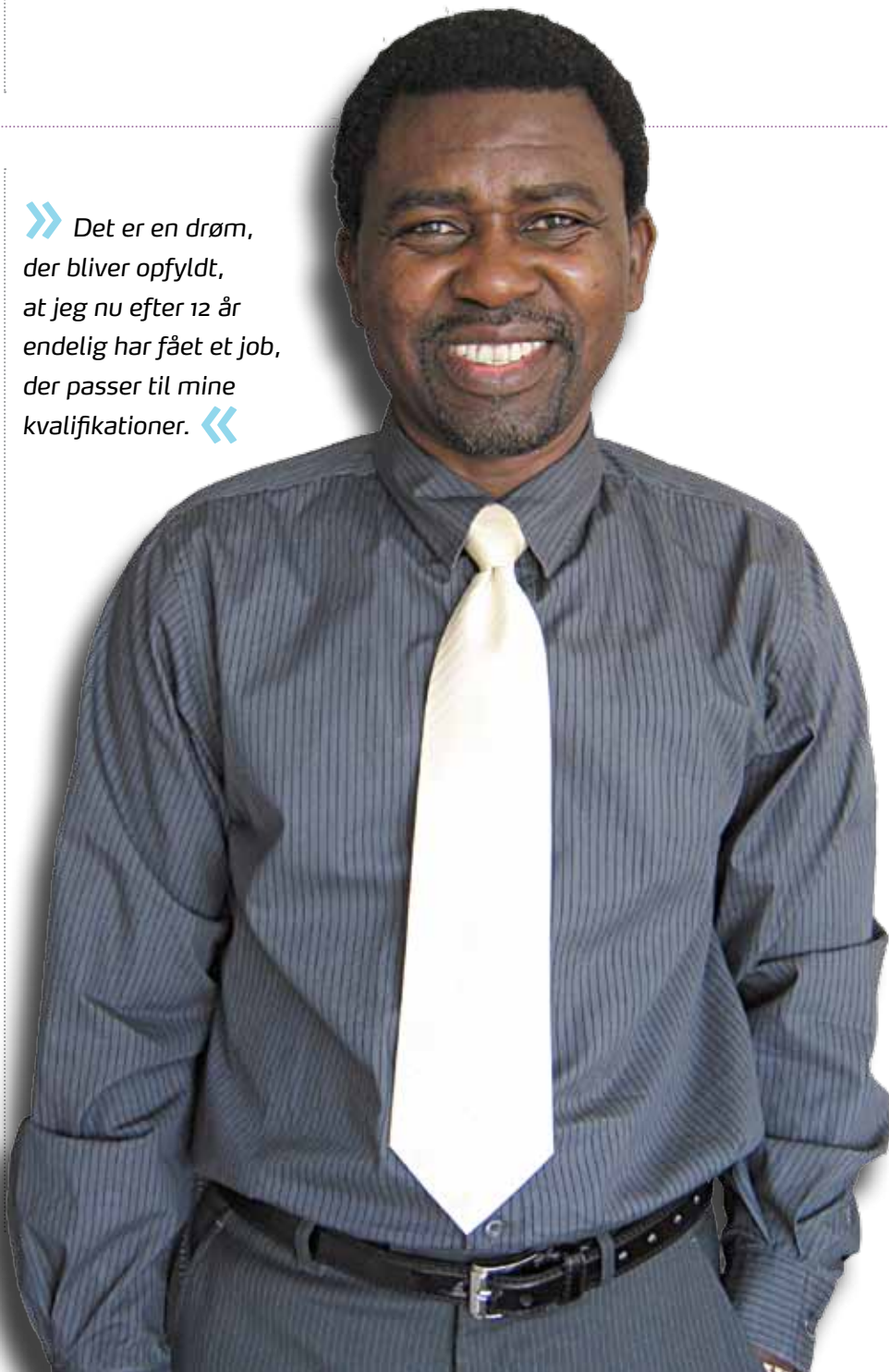
Den største udfordring bliver det sproglige: »De ældre har svært ved at forstå ham. Men alle lytter, og han fanger folk,« slutter Aksel Mølbæk.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Peter Baaer

» Det er en drøm, der bliver opfyldt, at jeg nu efter 12 år endelig har fået et job, der passer til mine kvalifikationer. «

Indhold

Det autentiske liv

Forsiden

Fotocollage med udgangspunkt i billede af Brande Baptiskirke. [10] Erland Grarup

2 Afrikansk præst for ærkedansk menighed

– fra Afrika til Århus

5 Originalen Jesus

– leder

6 Burundi gjorde vore liv autentiske

– portræt af Erna og Ole Emming

9 »Et lækkert blad!«

– om læserundersøgelsen

10 Kirke med begge ben på jorden – og himlen på klem

– fra Korskirken i Herlev

12 AYEKOO

– forvandlede liv i Ghana

15 Et billigt bad?

– om den dyre dåb og den nye menneskehed

18 Trinitatistid

– fællesskab

20 Al den snak om autenticitet

– kronik

22 Autenticitet og dåb

– præstesnak

24 Døbte og døde

25 Eftertanke – regionale møder

– ledelsen skriver

26 Fokus på forandring

– Spejderkorpsets førerstævne

27 Hvorfor er barkedåben vigtig for mig?

– om Karin Christensen

28 Det autentiske liv

– som kristen

30 Kirkerenoveringer

– i Rwanda

32 Kirkernes verdensråds fredsmøde

– på Jamaica

34 En landmandssøn vender hjem

– om at følge hjerte og kald

36 Når sjælen slår gnister

– klumme

Redaktører

Lasse Åbom, ansvarshavende
tlf. 2290 5628, lasseabom@gmail.com
Maria Klarskov, tlf. 3217 6277, mariakl@rskov.dk
Mads Lindholm, tlf. 4044 4844, ml@madsindholm.dk

Redaktion

Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk
Morten Hedelund, tlf. 2818 2679, mortenedelund@hotmail.com
Hanne Kiel, tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Emilie Munch, tlf. 2217 2309, emilie.munch@hotmail.com

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus

Trykkeri: V-Print, Holstebro

Oplag: 3.500

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 5: 2. september. Deadline 4. juli
Nr. 6: 14. oktober. Deadline 15. august
Nr. 7: 2. december. Deadline 3. oktober

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«

Baptistkirken i Danmark
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

QR-kode: Med en smartphone, kan du downloade en gratis scanner-app. Med programmet kan du scanne koden. Herefter åbner hjemmesiden bag linket automatisk på din telefon.

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet. Bladet kan modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Originalen Jesus

I vores hverdag møder vi ofte kopier. Det er blandt andet tasker, malerier, film og musik. Nogle gange dømmes vi dem som dårlige kopier, og sjældne gange får noget mærket: »En tro kopi«.

At være en tro kopi betyder, at kopien er loyal mod originalen. Faktisk så loyal, at vi nogle gange kan blive overbevist om, at den er den ægte vare. Så er der virkelig tale om at være autentisk. Vi siger, at noget er autentisk, når det ligner eller beskriver det, som det skal ligne eller beskrive, godt. Dette nummer af *baptist.dk* forsøger at beskrive fra forskellige vinkler,

hvordan et autentisk menneske- og kristenliv kan se ud.

Tilnavnet »kristen« opstod, fordi de, der fulgte efter Jesus, ønskede at ligne Ham, at ligne Kristus. De følte sig kaldet til at være tro Kristus-kopier. Spørgsmålet er, hvordan vi i 2011 kan blive autentiske kopier af Ham, som vi ønsker at ligne. Det er en stor opgave at tage på sig, fordi vi ved, at vi indimellem dummer os, sådan som Jesus aldrig gjorde det.

Det kræver blandt andet ærlighed, målrettethed, tilgivelse og ydmyghed at leve et autentisk liv som kristen. Vi fornemmer hurtigt, at vi nemt kan komme i fare for at blive dårlige kopier, som tegner et falsk billede af Kristus for vores

Autentisk: At virkelig have den oprindelse eller beskaffenhed, der opgives; ægte; fuldt ud sikker eller pålidelig.

omverden. På redaktionen af *baptist.dk* tror vi på, at vi har brug for hinanden for at kunne give verden et billede, der bare kommer i nærheden af at ligne Kristus.

Vi er alle skabt unikke, og vi er alle blevet givet evnen til at være en lille brik i den store Kristus-kopi, som Kirken gerne skulle være.

Igennem bladet, som ligger foran dig, kan du møde mennesker, som har gjort sig tanker om, hvordan de kan være tro mod originalen, både originalen Kristus og den unikke original, de er skabt til at være. Forhåbentlig vil du blive både inspireret, opmuntret og udfordret på de næste sider.

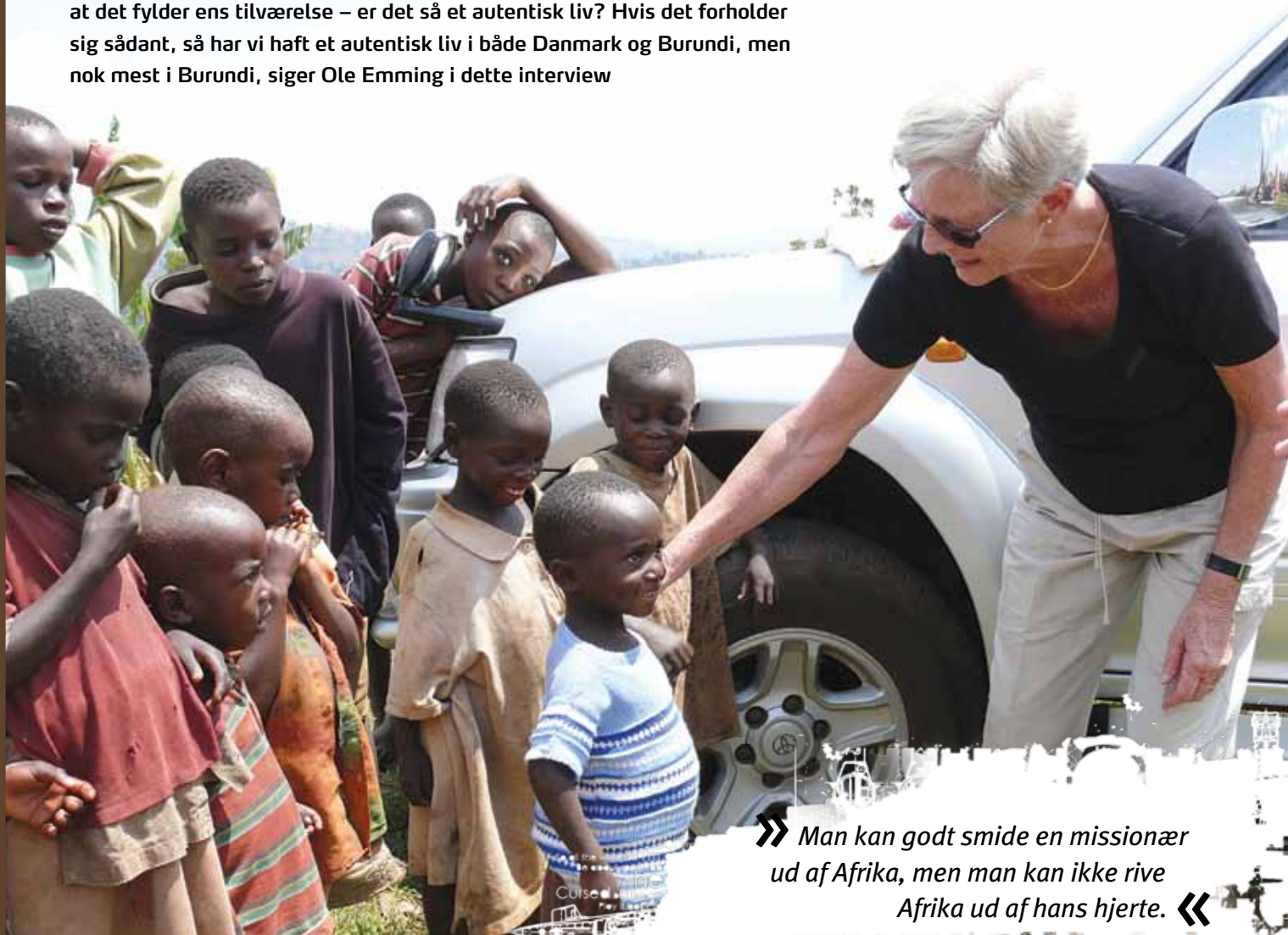
God læselyst!

[≡] Maria Klarskov

Burundi gjorde vore liv autentiske

Så længe man er glad for sit arbejde og gerne vil fortsætte med det – føler, at det fylder ens tilværelse – er det så et autentisk liv? Hvis det forholder sig sådant, så har vi haft et autentisk liv i både Danmark og Burundi, men nok mest i Burundi, siger Ole Emming i dette interview

» Man kan godt smide en missionær ud af Afrika, men man kan ikke rive Afrika ud af hans hjerte. «

Erna deler tøj ud hos pygmæerne – Batwa.

Tv: Ole inspicerer kirkebyggeriet i Gitega.

Th: Træværkstedet i Musema.

Historien om Ole og Erna Emming og deres liv i Burundi begynder i 1978, hvor de sammen med deres to børn, Jim og Jep, rejste på ferie til Burundi og Rwanda for at se de lande, hvor Ole var født og opvokset.

– *Erna og vore børn syntes, det havde været en god oplevelse at være i Burundi og Rwanda. Hjemme igen talte vi ofte om rejsen, og ind imellem talte vi også om muligheden for at komme derved og arbejde*, fortæller Ole.

Sendt med glæde

Det var efter mange overvejelser, Ole og Erna begyndte at gøre alvor af deres »snakke«, ringede til Knud Wümpelmann, daværende generalsekretær, og spurgte hvilke skoleforhold, der kunne blive for deres børn, hvis de rejste ud. Det første, han udtrykte, var stor glæde for Oles spørgsmål. I 1980 blev Ole og Erna så antaget til udsendelse for at samarbejde med Baptistkirken i Burundi om mission i Musema.

– *Men jeg må indrømme, at jeg efter godkendelsen blev i tvivl, om det nu også var det rigtige at gøre – skippe vor gode jobs for at blive »fattige missionærer«*, fortæller Ole.

For Oles vedkommende var arbejdet

veldefineret. Han skulle primært stå for driften af værkstederne, fik ansvar for en del byggeopgaver, og til sidst fik han også til opgave at lave en vandforsyning i Musema. Med baggrund som tømrer og bygningsingeniør lykkedes disse projekter, der fungerede frem til urolighederne i 1994-2003, hvor både vandforsyningen og værkstederne led en krank skæbne.

Ernas arbejde var lidt mere diffust: »Jeg fulgte bare med som det tynde øl«, fortæller hun. For udsendte par var det en uskreven forudsætning, at begge tog del i arbejdet, og det krævede ofte noget særligt for den medfølgende part, når der ikke var nogen veldefineret opgave. Men som Erna altid har sagt: »*Vil man lave noget – kan man sagtens finde noget!*« Ernas arbejde kom mest til at foregå blandt syge og underernærede børn. Hun fik etableret et børnehjem, medvirkede i et program for fejl- og underernærede børn og tog sig derudover af informationstjenesten hjem til Danmark.

Learning by doing

– *Det er en fordel, at man ikke er bange for at lave om på sin tilværelse, når man vælger at blive udsendt og bo i Burundi. For os har det aldrig været svært. Hver ny dag giver nye udfordringer og oplevelser,*

fortæller Erna. Og en af de første udfordringer var at lære sproget.

– *Vi nåede aldrig at komme på skole for at lære kirundi. I stedet blev det »learning by doing«. At kommunikere med lokalbefolkningen på kirundi er et »must«, hvis man vil være en del af det fællesskab, man er udsendt til at arbejde i – i hvert fald i det omfang, det er muligt som hvid«, supplerer Ole.*

Fra morgen til aften

Ole og Ernas tilstedeværelse i Musema var til stor glæde for lokalbefolkningen. Det betød, at deres hverdag var præget af arbejde fra den første »banken på døren« kl. 7.00 om morgenen til efter solnedgang. Og det var dem magtpåliggende at hjælpe under de foreliggende forhold. Der var ikke adgang til strøm i dagtimerne, men der var for det meste vand i hanerne, så der ikke skulle bruges tid og kræfter til at få hentet vand i dalen. Derudover foregik kommunikationen med Danmark i begyndelsen med breve, som kunne være flere uger undervejs. Erna fortæller:

– *Mange vil mene, vi arbejdede og levede noget primitivt. Men vi skabte os en »base«, hvor vi trivedes, og på den måde blev dagligdagen ikke noget problem. Vi forsøgte at leve, som vi plejer: Ud fra de*

Burundi gjorde vore liv autentiske

forudsætninger, der var til stede. Men efterhånden, som internettet og mobiltelefonen gjorde sit indtog, er tingene blevet meget nemmere, og der kan spares meget tid på en del arbejds gange.

En livslang tilknytning

Efter ti år i Afrika rejste Ole og Erna i 1991 tilbage til Danmark. Men de har flere gange siden da været tilbage i Burundi. I 2005 overtog Ole bl.a. projektet »Byg kirke i Burundi«, hvilket medførte en rejse i 2007. Men allerede i 2006 rejste Ole for at se på mulighederne for at reetablere den gamle vandforsyning i Musema. Da Ole og Erna rejste tilbage til Burundi i 2007 oplevede de betydningen af deres alder:

– I Afrika er det en ære at være gammel. Vi må indrømme, at vor alder lettede mange situationer. Men vi var meget opmærksomme på, at vi ikke »tromlede« vore ideer igennem, fordi vi var »gamle og agtede!«, fortæller Ole. Efter 2007 blev det til flere ophold i Burundi, og en udvidelse af vandforsyningen til flere mennesker er blevet en mulighed. Værkstederne i Musema, der havde lidt en krank skæbne under borgerkrigen, er blevet reetableret og fungerer nu til stor glæde og gavn for lokalbefolkningen.

I dag sidder Ole og Erna i deres dejlige

» Vi forsøgte at leve, som vi plejer: Ud fra de forudsætninger, der var til stede. «

hjem i Odense og nyder tilværelsen som pensionister. Det giver dem tid til familie og venner. Men de tænker selvfølgelig tilbage på de gode minder, de har fået efter mere end 30 år med Burundi og Afrika tæt inde på livet – og det giver dem en helt særlig følelse indeni. Ole slutter:

– Man kan godt smide en missionær ud af Afrika, men man kan ikke rive Afrika

ud af hans hjerte. Det er meget svært at sige, hvorfor det er sådan, men Afrika gør et eller andet ved én, som er helt umuligt at forklare. Vi siger altid til førstegangsbesøgende hos os, at de skal passe på, for det »røde støv« kan ikke vaskes af!

[ ] Nille Algot Nielsen

[ ] Erna Emming og Kurt Bøgsted

Erna handler grøntsager. Der skal jo fourageres!

Stor glæde over en vandhane.

»Et lækkert blad!«

Sådan beskrev én læser baptist.dk, da redaktionen og BaptistKirken i april lavede en læserundersøgelse sammen med CUR, Center for Ungdomsstudier og Religionspædagogik. Vi ville undersøge, hvordan baptist.dk bliver modtaget i de mere end 3000 hjem, der får tilsendt de syv årlige numre. Her får du en smagsprøve på nogle af de kommentarer, vi har fået tilbage:

»baptist.dk er med til at give os »fælles identitet« i en tid, hvor det at være baptistkirke er et vidt begreb«

For de over 300, der deltog i undersøgelsen, har bladet en vigtig rolle som kit mellem menighederne. Her henter man viden om, hvad der sker i Baptistkirken i Danmark og i andre menigheder. Flere fortæller, hvordan de bruger bladet i celle- eller bibelgrupper som udgangspunkt

for samtale. Det håber vi i redaktionen at styrke ved fremover at lave en samtale-artikel i hvert blad med spørgsmål enten til personlig refleksion eller til samtale i grupper.

»Dejligt format, man kan også ligge i sengen og læse det!«

Mere end 92% svarede, at de læser hele bladet eller i hvert fald det, der fænger. Omkring halvdelen svarer, at bladets udseende har stor betydning for, om bladet bliver læst. I redaktionen glæder vi os over, at så mange faktisk læser bladet, og vi vil fortsat bestræbe os på at skabe et blad, der rammer bredt, og som giver et skarpt og relevant bud på, hvordan baptister tænker i dag.

Vi tror, at et indbydende udseende er vigtigt i den sammenhæng.

»Godt med et blad i hånden«

De fleste fortæller, at de gerne vil have et fysisk blad – andre at de ikke vidste, man kan finde baptist.dk på nettet. Vi står i en overgangstid, hvor nogen synes papir er alt for gammeldags, og andre at det med internettet er for fremmedartet.

Vi vil fortsætte med at udgive bladet som et fysisk blad, men i redaktionen håber vi med tiden at supplere på andre platforme – som facebook, en blog eller lignende, hvor artikler kan uddybes og kommenteres, og hvor der kunne være plads til debat.

Der er meget at læse og mange gode idéer og kommentarer – tak til alle, der deltog og var med til at gøre os i redaktionen meget klogere på baptist.dk!

[≡] Lasse Åbom

Kirke med begge ben på jorden – og himlen på klem

Der sker meget i **Korskirken i Herlev** for tiden: Vi arbejder med planer om at udvide og renovere vores kirke, som dybest set længe har været for lille til menighedens størrelse, og som så mange andre arbejder vi også med gudstjenestens form.

Vaccineret mod budskabet?

Men den vigtigste forandring handler om noget større og vigtigere end kirkebygningen eller gudstjenestens elementer - det handler om den måde, vi tror på, om dét vi tror på, og måden vi lever vores tro ud på. Det er her, vi søger den vigtigste fornyelse og forandring. Vi vil pege på to områder.

Det første handler om vores forståelse af Jesus. Man kan vænne sig så meget til store ord, at dybden af deres betydning ikke længere står klart. Vi kan som kirker være så overbevist om, at vi »jo godt ved, hvad det handler om« – at vi faktisk helt glemmer grunden til, at vi mødes og overhovedet tror. I Korskirken forsøger vi at udfordre og gentænke måden, vi

tænker om Gud og det kristne liv på. Vi sætter spørgsmål ved de billeder af Jesus og troen, vi kender – ikke fordi de nødvendigvis er forkerte, men fordi de er for begrænsede. Vi har ofte fået gjort Jesus til et religiøst mantra, en sød fyr, min vej til himlen, når jeg dør. Vi vil gerne lade Jesus tale til os igen, så hans ord og liv bliver en ligeså radikal udfordring for os i dag, som for mennesker for 2000 år siden.

Kompasnålen

Det fører os videre til det andet, der handler om den måde, vi søger at være tro mod Jesus på. Da Jesus engang blev spurgt om at koge det vigtige ned til en enkelt sætning, sagde han: »Du skal elske Gud ... og du skal elske din næste.« I Korskirken bruger vi et særligt symbol – en kompasnål – til at illustrere dette.

Marianne Birkebo, menighedsrådets formand siger: *»Vi har i 2010/2011 haft og har stadig fokus på, at vores »kompasnål« både i den enkeltes og i fællesskabets liv skal pege klart på at elske Gud og at elske vores næste, så vi hele tiden tager skridt sammen eller hver for sig for at opnå et liv i balance mellem Gud og vores næste. Hvis vi kommer ud af kurs, skal vi hjælpe hinanden med at komme tilbage på sporet, så vi hele tiden er bevidst om at følge kompasnålen igen, og balancen bliver genoprettet.«*

Hjertesprog

I fastetiden i år havde vi et forløb, vi kaldte Hjertesprog, som netop fokuserede på de to områder. Over seks uger samlede vi menigheden til samtale i grupper, personlig refleksion og gudstjenester. Her stillede vi skarpt på, hvordan troen på Gud – vores kærlighed til Gud og til vores næste – kan blive konkret i vores hverdag. Derfor hører menigheden i øjeblikket meget om »skridt«, fordi vi søger at flytte fokus fra, at tro kun handler om noget med vores tanker og forestillinger eller vores følelser til at blive en bevidst måde at leve på.

Julie Winther-Poupinel, 22, har været med i processen og siger: *»For mig har*

den vigtigste forandring været, at det er gået op for mig, hvor vigtigt det er, at tro ikke bare er en individuel sag. Det er en holdsport – noget vi gør sammen, hvor vi deler sandheder med hinanden. Der er ikke noget, der er for småt eller for stort – for man kan ikke tro alene. Efter »Hjertesprog« er menigheden ikke længere et overfladisk fællesskab for mig, men rent faktisk en familie.«

Altid i forandring

Niels Sørensen, 74, giver Julie ret og tilføjer: »Fællesskabet er stadig den bærende del i mit menighedsliv.«

Og så tilføjer han: »Jeg tænker nok mere her i de senere år, at jeg skal koncentrere mig mere om livet her på jorden, og ikke så meget på livet efter døden.« Hermed sætter han fingeren lige på nerven af det, vi drømmer om i Korskirken: at vove at bede om himlen på jorden – og sætte livet ind på, at det må blive virkeligt. Hvis du vil vide mere om den proces, vi befinder os i, så kig med på www.etskridt.nu.

[≡] Ole Lundegaard og Lasse Åbom

[📷] Christina Lundegaard

AYEKOO

– Forvandlede liv i Ghana!

Forestil dig en dagligdag med rituelle danse, markarbejde, produktion af palmeolie og fejekoste. Dette er hverdag for mange unge piger, der befinder sig hos såkaldte Trokosi-kultpræster. De lever et

liv uden værdighed og frihed og med dystre fremtidsudsigter.

Baptistkirken i Ghana har i samarbejde med baptister i Danmark søgt at gøre noget ved dette problem.

Trokosi-praksis

Trokosi betyder »slave« eller »hustru til en guddommelig«. Det er en gammel kulturel voodoo-agtig praksis i dele af Ghana. Unge jomfruer bringes til såkaldte kultpræster for at sone andre familiemedlemmers synder. Synderne spænder fra at have stjålet vejbred eller være uforskammet til grovere ting som voldtægt og mord. I andre tilfælde sendes pigerne til kultpræsterne med det formål at mildne ånder og guder, så katastrofer undgås. Hos kultpræsterne udsættes pigerne for seksuelt misbrug, fysiske overgreb og tvangsarbejde.

Forbudt ved lov

I 1998 gik baptisterne i Ghana (GBC) foran i bestræbelserne på at forbyde denne praksis ved lov. Og det lykkedes. GBC etablerede

» Unge jomfruer bringes til såkaldte kultpræster for at sone andre familiemedlemmers synder. «

derpå et træningscenter i byen Frankadua. Det har til formål at uddanne unge piger, der har været ofre for denne praksis, og reintegrere dem i samfundet. På centret uddannes pigerne, så de ved egen hjælp kan skabe sig en indkomst. Samarbejde mellem ghanesiske baptister og københavnske baptister i *International City Baptist Church (ICBC)* betød, at man 10 år senere fik en bevilling fra *Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling (DMR-U)* til at rekruttere nogle af disse Trokosi-slaver og rehabilitere dem på centret.

Tony Acheampong fra ICBC beretter: »Udover at kultpræsterne holder til i uvejsomt og utilgængeligt terræn, så var det også en vanskelig opgave for baptistkirkens medarbejdere at rekruttere pigerne, da kultpræsterne først skulle overtales til at frigive slavepigerne«.

Væk fra kult-præsterne

18 af de deltagende piger er efter tre år blevet færdige med deres uddannelsesforløb indenfor syning, madlavning og frisørfaget. Deres nye liv står i skærende kontrast til det liv, de ellers ville have haft hos kultpræsterne – et liv uden uddannelse og vær-

dighed. De har også genvundet selvrespekten og den dyrebare frihed, som engang blev frataget dem.

En af deltagerne, Bridgette, fortæller: »Jeg var faktisk bange for at skulle forlade kult-præsterne. Jeg vidste ikke, hvor jeg skulle hen. Men da jeg kom til centret i Frankadua, blev jeg glad, fordi jeg for første gang i mange år fik tre måltider om dagen! Jeg har også lært Jesus at kende, og jeg har lært at lave mad. I dag lever jeg af at sælge fødevarer, og jeg kan tilmed støtte mine forældre med den lille indkomst, jeg har«.

Udover, at pigerne nu får tre måltider om dagen, så beretter de, at de på centret fandt friheden i deres nye tro på Kristus.

Aktive samfundsborgere

Det er ikke kun pigerne, man hjælper i projektet. Også nøglepersoner i lokalsamfundet har været inddraget for at komme Trokosi-praksissen til livs. Så længe der er nogle, der er villige til at sende deres piger af sted til kultpræsterne, vil de fortsætte deres virke. Derfor er det vigtigt, at både præster, skoleledere og politikere gøres opmærksom på problemet og vælger pigernes side. Projektet har også søgt at inddrage kult-præsterne. De er blevet tilbudt alternative muligheder for arbejde og indkomst. Men det er et langt sejt træk at bevæge sig væk fra denne traditionelle praksis og det liv, kult-præsterne har.

Inden pigerne blev sendt hjem fra centret, fik de forskelligt udstyr og penge til at købe diverse materialer, så de kunne starte deres egen forretning eller virksomhed. Mange af pigerne håber at kunne udvikle deres forretning, fordi de så kan uddanne og ansætte andre udsatte piger. Den langsigtede effekt af uddannelsen er altså med til at udvide pigernes horisont og gøre dem til aktive

» De har genvundet selvrespekten og den dyrebare frihed, som engang blev frataget dem. «

samfundsborgere, der også tænker på at hjælpe andre til uddannelse. Hvis ikke projektet havde hjulpet disse piger, ville de have fristet en skæbne som mange andre piger, der lider under denne umenneskelige praksis og fortsat er slaver hos kult-præsterne.

Nye muligheder

Fremadrettet vil baptisterne i Ghana fortsat arbejde med at bekæmpe denne kulturelle praksis. I april blev en fortsættelse af projektet godkendt fra DMR-U. Det nye projekt fokuserer på at bekæmpe årsagerne til misbruget af pigerne og på at få myndighederne til at håndhæve den eksisterende lovgivning, der forbyder Trokosi-slaveriet.

Morten Kofoed, fortæller: »Vi har været glade for at kunne hjælpe de 18 piger, der både er kommet ud af slaveri og har fået en uddannelse og dermed starten på et bedre liv. I løbet af projektets levetid fandt vi – sammen med vores venner i Ghana – ud af, at der også er behov for at gøre noget ved årsagerne til, at unge piger ender i slaveri. Det er det, vi med dette opfølgende projekt får mulighed for. Her fokuserer vi på at bevidstgøre myndigheder, politikere, kirke- og skoleledere og andre nøglepersoner i samfundet om problematikken. Samarbejdet med ICBC ser vi frem til. De har etableret en følgegruppe, der primært består af unge mennesker«.

Ayekoo – Godt gået! – siger de i Ghana om det afsluttede projekt og fortsætter: Jeres indsats er livsforvandlerende!

[≡] Tony Acheampong og Morten Kofoed

[📷] Ghana Baptist Convention og Morten Kofoed

Et billigt bad?

– om den dyre dåb og den nye menneskehed

Har du nogensinde tænkt over, hvad dåben er værd? Jeg mener ikke de konkrete omkostninger til selve dåben med vandafgift, CO₂ bidrag og lignende. Det, jeg mener, er, om dåben er kostbar for os, eller om vi med tiden har – undskyld udtrykket – udvandet dåben?

Der er kommet en ny butik i nærheden af, hvor jeg bor. Så vidt jeg har forstået, er det vist en rimeligt ordinær tøjbutik, men alligevel ligner køen foran næsten den til et populært diskotek. Der står sågar en dørmand og lukker folk ind i hold. Udefra ligner butikken ikke rigtig noget – man kan faktisk knap nok se, at den er der. Der er kun et lille messingskilt med navnet – og så en helt bestemt duft, en særlig parfume der sprayes ud i æteren for at tiltrække intetanende danskere.

Omvendt PR?

Det er et fantastisk PR-stunt, de har fundet på med den butik. Det handler bare om at gøre noget svært tilgængeligt og eksklusivt nok – så kan man få folk til at stille sig i kø efter selv et par helt almindelige jeans. De har forstået at signalere, at det, de har, er noget særligt – derfor vil andre også have fat i det. For vi vil alle sammen gerne have del i det, der er noget særligt, det unikke – det ægte.

Men hvad nu hvis man havde noget, der faktisk var unikt, særligt og ægte og

ikke bare mere af det sædvanlige – kunne man så forestille sig, at man kunne sælge ud af det, så det til sidst endte med at miste sin værdi?

En billig nåde

Den tyske teolog og martyr fra 2. Verdenskrig, Dietrich Bonhoeffer, talte om »en billig nåde.« Det er den nåde, der ikke får nogen konsekvenser for vores liv. Den nåde, som intet forandrer, men som vi – om man så må sige – bare forbruger. Den billige nåde er den dåb, der bare

Et billigt bad?

handler om at blive døbt, fordi »det plejer vi«, eller »det er nok bedst« – en dåb, der kun handler om, hvad vi får ud af det, at vi bliver tilgivet og frelst, men som ikke lærer omvendelse og discipelskab.

Dyre dråber

I stedet for den billige nåde taler Bonhoeffer om den dyre nåde. Det er det budskab, der bliver kostbart for os – ikke bare fordi det er vigtigt for os, men fordi det forandrer os. Det er den nåde, der bliver indgangen til et nyt liv, et tegn på en forandret virkelighed. I den forstand er dåben nogle dyre dråber, ikke fordi den koster os penge, men fordi den koster os alt. Hvis vi reducerer dåben til bare at være en del af vores kultur – så er det netop, at den bliver billig og uden mening. Så er den ikke andet end en magisk handling, vi udfører for vores egen skyld. Men den dyre dåb er aldrig for vores egen skyld, den er et tegn på noget andet og noget langt større.

Et andet tegn

For den anabaptistiske teolog John Howard Yoder er kirkens opgave at være

» Kirkens opgave er at være det, som verden *engang* skal blive. «

det, som verden *engang* skal blive. Det vil sige, at kirken først og fremmest er et tegn på håb midt i vores verden. Yoder tolker også dåben i det lys. For ham må dåben aldrig blive en del af vores almindelige kultur, men tværtimod det, der går på tværs af alle kulturer, et tegn på enhed og fællesskab mellem mennesker og kulturer. Dåben er tegnet på den nye menneskehed, der ikke er bundet af kulturer, grænser, hudfarve eller nationalitet. I dåben er alle ens, og i dåben fejrer vi, at Gud skaber en ny menneskehed. En enhed, ikke fordi alle forskelle er blevet fjernet, og alle er ens, men fordi alle forskelle er blevet forsonet. Derfor ligger det hellige i dåben ikke i selve handlingen, ikke i van-det eller i ritualen. Nej det hellige i dåben ligger i det, dåben er tegn på, nemlig at mennesker hører sammen, at vi kan leve i ægte fællesskab med hinanden, at vi kan forsone vores uenigheder og overkomme fjendskaber. Det er hver gang, det sker, når det lovede bliver virkeligt, at vi oplever et møde med det hellige – dåben er bare tegnet, det er i livet, der følger efter, at dåben skal blive virkelighed.

Et andet liv

Derfor tager vi fejl, når vi tror, at det er dåben i sig selv, der forandrer noget. Vi

bliver ikke anderledes af at blive døbt. Vi vågner ikke dagen efter uden alle vores gamle fejl, parate til et helt nyt liv. Dåben er et symbol – et billede, der minder os om det nye menneske, Gud kalder os til at være.

Men kan man se på vores liv, at Gud er i gang med det? Kan man se på vores kirker, at vi øver os i at leve på en anden måde? Kan man se, at vi stræber efter forsoning, at vi øver os i at tilgive, at vi viser barmhjertighed, mildhed og overbærenhed? Kan man se, vi er gæstfrie og håndterer konflikter med kærlighed? For hvis ikke så har dåben mistet sin værdi.

Måske var det derfor dåbsundervisningen i den tidlige kirke tog tre år? Der var så meget vigtigt, man skulle lære for at gøre sig klar til at leve dåben ud. Det handlede om et nyt liv og en forandret virkelighed, så der skulle heles, vaner der skulle aflæres, tillid der skulle opbygges og kærlighed der skulle vises. Det handlede om at forberede sig til et helt nyt liv. At kunne leve ægte og anderledes, så vi kan være den forandring, dåben er et tegn på i verden.

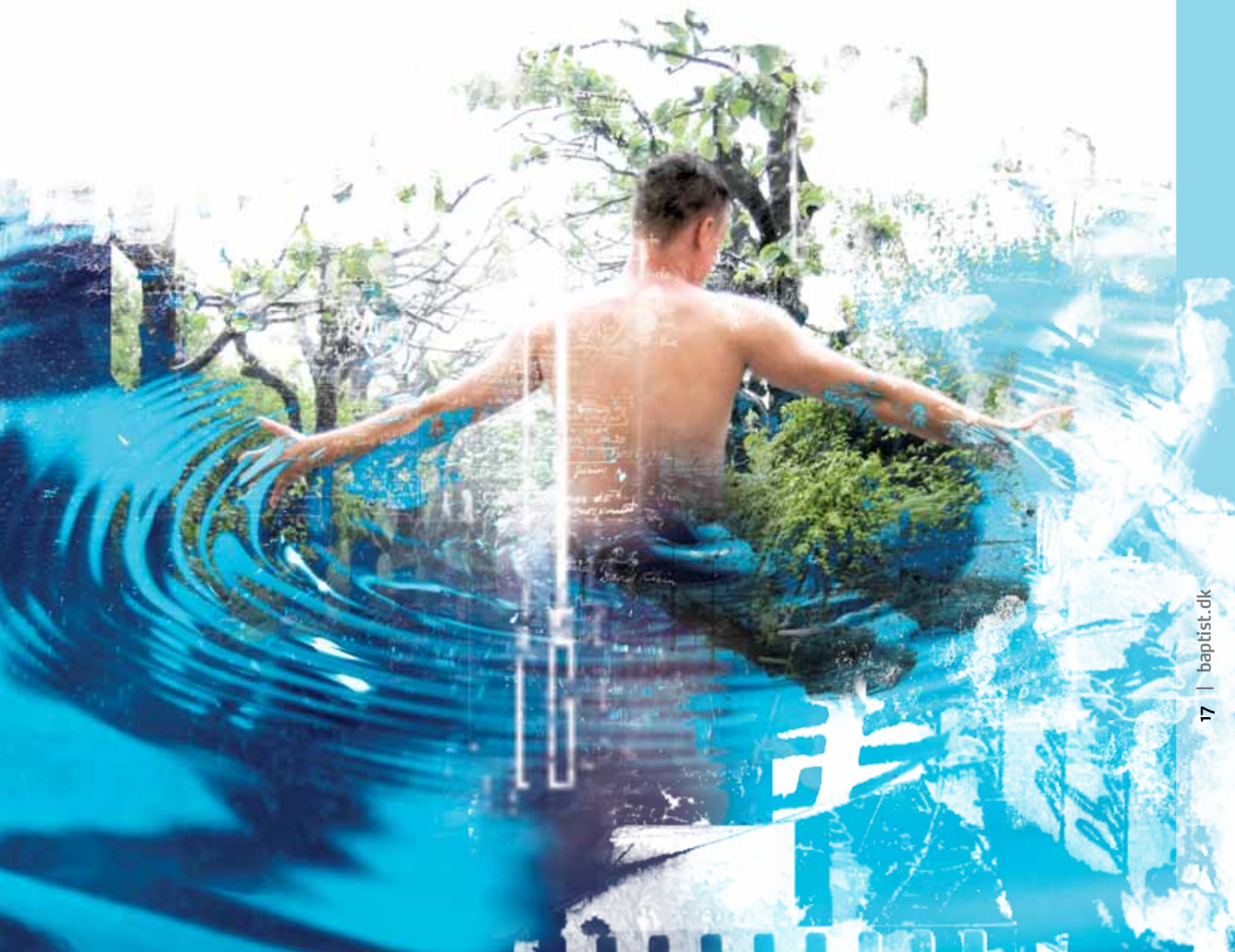
[≡] Lasse Åbom

[📷] Kasper Klarskov

» I den forstand er dåben nogle dyre
dråber, ikke fordi den koster os penge, men
fordi den koster os alt. «

Trinitatis-tid er fællesskab

Gud er fællesskab. En treenighed, som derfor også må repræsenteres af fællesskab. Mennesket blev skabt i Guds billede for at kunne leve som Guds repræsentanter. End ikke Gud mener, at mennesket kun har brug for at være sammen med Gud for at trives. Mennesket skabes til at leve i fællesskab: Med Gud, med skaberværket og med andre mennesker.

Trinitatis er den periode i kirkeåret, som strækker sig fra pinse til 1. søndag i advent. Ingen af de kirkelige højtider og fester falder i denne periode, og man kunne derfor fristes til at tro, at Trinitatis er den kedelige del af kirkeåret. Måske netop derfor er den ikke så omtalt. De fleste ved måske ikke engang, at begrebet findes. Men det er trist. Trinitatis sætter nemlig fokus på, hvordan vi kan lære at leve som hele mennesker skabt i Guds billede.

Hverdags-kristen

Navnet »Trinitatis« betyder »treenighed« og peger dermed hen til Guds væren og væsen. Perioden Trinitatis handler tradi-

tionelt set om hverdagslivet som kristen. Hvordan ser det gode kristenliv ud på den lange bane, når det ikke handler om at holde fest, men at være og leve som menneske? Det er i Treenigheden, vi skal finde svar på det spørgsmål.

Treenigheden er et fællesskab af Faderen, Sønnen og Helligånden. De tre personer i den treenige Gud er fuldstændige i hinanden samtidig med, at de er fuldstændig forskellige. Hos nogen teologer beskrives det som en dans. Man kan sige, at det, som knytter treenigheden sammen, er en indbyrdes kærlighed og intimitet. De er både forskellige og uadskillelige.

Gud så, at det var såre godt

At være menneske handler i bund og grund om at være skabt i Guds billede. Det er det første, der bliver sagt om mennesket i Bibelens 1. Mosebog, kapitel 1. Her beskrives skabelsen af mennesket, som en samtidig skabelse af mand og kvinde. Gud har set på alt det, han tidligere har skabt: himlene, jorden, vandet, planter og dyr. Han har set, at det er godt. Men når han ser på mennesket, ser han, at det er »såre godt«. Gud er meget tilfreds med, hvad han har skabt.

» En Gud som ER fællesskab, må også repræsenteres i fællesskaber. «

» Man kan sige, at det, som knytter treenigheden sammen, er en indbyrdes kærlighed og intimitet. «

I det næste kapitel (1. Mosebog, kapitel 2) læser vi en lidt anden skabelsesberetning. Da Gud skal skabe mennesket, skaber han først Adam, manden. Han giver ham hele skaberværket at forvalte, og hver aften kommer Gud og er sammen med Adam. Men Adam trives ikke. Gud ser, at det IKKE er godt, og han beslutter, at Adam har brug for én af sin egen slags at dele livet med. Han skaber derfor Eva, kvinden.

Skabt til fællesskab

Det er ikke nok for Adam at leve i Haven i en tæt relation til Gud. End ikke Gud, mener det. Faktisk kan man sige, at der er fire relationer, som mennesker må leve i for at være hele og ægte repræsentanter for Gud. En relation til Gud, til sig selv, til andre og til skaberværket. En Gud som ER fællesskab, må også repræsenteres i fællesskaber.

Allerede i 1. Mosebogs kapitel 3 begynder sprækkerne i menneskets repræsentantskab dog at vokse. Først sår slangen tvivl om Guds godhed og kærlighed til mennesket. Det resulterer i, at menneskene spiser af æblet og erklærer sig uafhængige af Gud. De ønsker

at blive ligesom Gud uden at indse, at de allerede er skabt i hans billede. Dernæst flyver beskyldningerne gennem luften, og relationen mellem Adam og Eva begynder at flosse i kanten. Til sidst sendes menneskene ud af haven til nogle meget hårdere livsvilkår og dermed ødelægges relationen til skaberværket.

Genopdag fællesskabet

I Trinitatis-tiden kaldes vi til at lære den treenige Gud at kende helt tæt på igen. Vi kaldes til at fordybe os i, hvem vi skal repræsentere og hvordan, ikke kun på de højtidelige festdage, men i hverdagen. Jesu liv og undervisning viser os, hvordan vi igen kan leve i ægte fællesskab med både Skaberen, skaberværket og vores medmennesker. Han er det fuldendte menneske og den eneste, som nogensinde har evnet at være Guds repræsentant fuldt, helt og ægte på jorden.

[≡] Maria Klarskov og Stephen Sandoval

[↑] Natia Gotziridse Hansen

Al den snak

At være tro mod mig selv indebærer, at jeg er tro mod min egen originalitet, og denne er noget, kun jeg kan give udtryk for og opdage. Når jeg giver udtryk for den, definerer jeg dermed også mig selv. Jeg realiserer et potentiale, som er helt igennem mit eget.

Sådan beskriver filosofen Charles Taylor forestillingen, der afføder den moderne kulturs fokus på det autentiske liv. Vi lever, ifølge leder af CUR, Søren Østergård, derfor i en spænding mellem, hvad vi gerne vil være, og hvad vi så reelt er. Denne spænding forstærkes af de store fortællingers sammenbrud. Han forklarer: *Når den store historie ikke længere giver mig alle svarene, så er jeg nødt til at formulere den lille historie, og her bliver det vigtigt at finde ud af, hvem jeg er.* Formu-

- Charles Taylor: Modernitetens Ubehag – Autenticitetens Etik
- Søren Østergård, ph.d. i teologi og leder af Center for Ungdomsforskning og Religionspædagogik, CUR

om autenticitet

» Kirken er et meningsfællesskab, og det, jeg har brug for, er et livsfællesskab. «

leringen af »den lille historie« afhænger af, hvor alvorligt vi tager dét, vi som mennesker har med os. *Autenticitet handler om at kunne se sin historie og kontekst i øjnene og leve med udgangspunkt i det*, siger Søren Østergaard, der karakteriserer autenticitet som en tilgang til livet.

Og ordet blev kød

Hvis vi gjorde dette – begyndte at tage det, vi har med, alvorligt – ville vi måske, hævder Søren Østergaard, begynde at udleve vores tro ganske anderledes: *Autenticitet i kristen forståelse handler om at være ærlig omkring sin gudsrelation, omkring sin tro og sin tvivl. Og jeg tror faktisk, at det ville kunne være med til at forny kirken. En strategi for rigtig mange kristne har nemlig været »stilhedens strategi«.* Når der var ting, jeg havde svært ved at forholde mig til, ting som gjorde ondt, så holdt jeg min kæft. Den der længsel efter sammenhæng mellem, hvad jeg oplever i min hverdag, med min Gud og i min kirke, betyder også, at jeg

begynder at sætte ord på det, der ikke hænger sammen. Og noget af det, der – efter Søren Østergaards opfattelse – ikke hænger sammen, er kirkens prioritering af ortodoksi over ortopraksi: Ordet blev kød – og siden har kirken brugt 2000 år på at gøre kødet til ord. Dét, der er brug for, er, at ordene bliver til kød igen. At der er sammenhæng imellem det, vi tror, og det, vi siger og gør som kirke og enkelt-personer.

Autentiske i fællesskab

Frelse handler i en gammeltestamentlig forståelse om at fjerne det, der hindrer vores livsudfoldelse, argumenterer Søren Østergaard og antyder, at kirken i denne sammenhæng ikke kan se sig fritaget. At give evangeliet krop kræver for nogle, at man får lov at vælge aktivt menighedsliv fra i forhold til at gøre nogle af de ting, som man synes giver mening. Dette er bl.a. tilfældet for Søren Østergaard selv, der med hans egne ord ikke orker at høre folk, der prædiker, og finder det me-

» Det er i mødet med virkeligheden, at vi ser, om lortet holder. «

ningsløst at synge sammen med andre. I stedet spiller han fodbold i et Guds Riges perspektiv med drenge, der er psykiatrisk diagnosticerede. *Autenticitet handler også om åbenhed og ærlighed, at invitere andre ind i sit liv. Kirken er et meningsfællesskab, og det, jeg har brug for, er et livsfællesskab*, fortæller han. Autenticitet udleveres i Søren Østergaards forståelse således i fællesskaber, men ikke nødvendigvis de eksisterende. *Autenticitet vil betyde differentiering i kirkelivet – og i de praksisfællesskaber vi »kirker« i. Autentiske kirker stritter i alle mulige retninger.* Derfor, hvis autenticitet bliver retningsgivende for vores tro, vil færre mennesker måske deltage i gudstjenestefællesskabet, men flere blive kristne. Undersøgelser, som Søren Østergaard har foretaget, viser nemlig, at menneskers vandring med Kristus begynder i mødet med mennesker, hvor der er overensstemmelse mellem ord og handling. For, som han provokerende pointerer: *Det er i mødet med virkeligheden, at vi ser, om lortet holder.*

[ ] Morten Hedelund

[ ] Dreamstime billeder
Collage: Ole Steen

Autenticitet og dåb

Hvad vil det sige at være autentisk og at leve et autentisk liv som kristen? baptist.dk har spurgt to præster om deres opfattelse af det autentiske: Jacob Broholm Møller fra Karmelkirken i Aalborg og Ole Lundegaard fra Korskirken i Herlev.

Det autentiske handler om at være sig selv. I al sin enkelthed – og i al sin kompleksitet.

I en verden med stadig flere tilbud om at skabe sin egen identitet virker det som om, at det autentiske har fået endnu

større betydning. Hvem er du bag facaden? Hvem gemmer sig bag Facebook-profilen? Bag mærketøjet? Bag opgaverne? Hvem er du egentlig?

Selvhjælpslitteraturen står klar med metervis af bøger, der gerne tilbyder sin hjælp til at besvare spørgsmålene. Og er det ikke i litteraturen, svaret findes, så kan det være på vor tids danselsesrejser, der tit har selverkendelsen som destination.

At finde sig selv

Fra hverdags sproget kender vi det i udtryk som »at finde sig selv«. Komikeren Anders Matthesen fortalte engang, at han efter

en travl periode havde brugt et år på at finde sig selv. – Og det var jo dumt, fortsatte han, for jeg var jo lige ude i haven hele tiden.

At være søgende er ikke blot et spørgsmål om at lede efter Gud, men i lige så høj grad et spørgsmål om at lede efter sig selv. Og det autentiske liv handler om at finde – og at leve i overensstemmelse med det, man finder.

I Den romersk-katolske Kirke er det et krav for at være fadder ved en dåb, at man lever »et autentisk liv som kristen«, som det står formuleret i flere katolske skrifter. På den måde bliver der skabt en sammenhæng imellem det autentiske liv og dåben.

Men hvad betyder den sammenhæng i en baptistkirke, hvor dåben jo netop står i centrum?

baptist.dk har spurgt præsterne Jacob Broholm Møller fra Karmelkirken i Aalborg og Ole Lundegaard fra Korskirken i Herlev om deres opfattelse af det autentiske og dåb.

Autenticitet

– Ordet »autenticitet« har rod i det græske *autos*, der betyder »selv«, forklarer Ole Lundegaard og fortsætter: – For mig er autenticitet, at man står ved, hvad man er, at man hverken gør sig selv bedre eller dårligere, end man er, og at der er overensstemmelse mellem det, man siger, og det man gør.

» I den tidlige oldkirke døbte man folk nøgne. Det kunne være, vi skulle overveje at genindføre den praksis! «
– Ole Lundegaard

Ole fortsætter: – I min forståelse er det derfor stort set det samme som at være ærlig og troværdig. Det handler ikke om den stil, vi lever efter, hvilket vi ellers går meget op i nu om dage, men om den måde vi lever på.

Jacob Broholm Møller supplerer: – At leve autentisk vil sige, at ens ord har konsekvenser i ens handlinger. At leve uautentisk vil f.eks. sige, at jeg i tale går imod vold, mens jeg i handling slår mine børn. At leve autentisk som kristen forudsætter, at man fra Kristi liv får nogle gode vaner, og fx møder andre med åbenhed og barmhjertighed.

Dåben og det autentiske liv

Hvordan er dåben en del af det autentiske liv?

– Jeg har aldrig tænkt på at sætte dåben i forbindelse med autenticitet, siger Ole Lundegaard. – Men hvis min beskrivelse af et autentisk liv holder, giver det jo faktisk god mening. I dåben møder vi Gud, præcis som vi er. Det giver i det hele taget ingen mening at forstille sig overfor Gud, og i dåben bliver vi mindet om det. Jeg kommer til at tænke på, at man i den tidlige oldkirke døbte folk nøgne. Mere sig selv kan man da vist ikke blive! Alle facader, alt vi kan dække os bag, er taget bort. Det kunne være, vi skulle overveje at genindføre den praksis! Så på den måde er dåben en vigtig del af et autentisk liv. Den er et tegn på, at vi slår følge med Jesus, det sande menneske.

For Jacob Broholm Møller er sammenhængen helt ligetil: – Dåben er en del af et autentisk liv som kristen. At leve som kristen er at forsøge at leve som Kristus, og dåben blev starten på hans tjeneste, siger Jacob, og fortsætter:

– Dermed ikke sagt, at dåben er en menneskeret! Problemet i dag er, at mange mennesker har travlt med »at kræve sin ret« men glemmer, at for at kræve noget skal man først yde noget. Når vi i kirken taler om dåben, så er vi heller ikke enige om, hvad

Autenticitet og dåb

dåben er. Er dåben indgang til tjeneste, eller er det en omvendelsesdåb, sådan som Johannes Døberen praktiserede den, eller er det adgangsbilletten til menighedens medlemsprotokol? Svaret herpå er ikke entydigt, siger Jacob.

Dåben som gave

Ole Lundegaard overvejer, hvad menneskeret er og når frem til, at det i dåben drejer sig om retten til at bære hinandens byrder:

– Menneskeretsbegrebet er svært, synes jeg. På den ene side er menneskerettigheder et meget vigtigt begreb i en verden, hvor de stærke og magtfulde træder svage og magtesløse under fode. Men på den anden side tror jeg, der kun findes en rettighed, jeg som kristen kan påberåbe mig – nemlig at jeg har ret til at bære min næstes byrde.

Ole fortsætter: – I Galaterbrevet skriver Paulus, at dåben gør folk lige. Når vi døbes, bliver vi del af en helt ny type fællesskab,

» Dåben er en del af et autentisk liv som kristen. At leve som kristen er at forsøge at leve som Kristus, og han blev døbt som indgang til sin tjeneste. «
– Jacob Broholm Møller

som verden ikke praktiserer. Her er der ikke forskel på jøde og græker, slave og fri, mand og kvinde. På den måde kan man sige, at den svage, den udsatte, den marginaliserede, historisk set i den kristne menighed fik en rettighed, der ellers var uopnåelig – lighed, respekt. Men dåben som en menneskeret synes jeg er et næsten umuligt begreb. Gave er langt bedre. Og den gave gives jo frit til alle, der vil modtage.

[≡] Mads Lindholm

[☒] Ane Ledet Møller og Kurt Bøgsted

Døbte

Bethelkirken

10.04.2011: *Camilla Nørbach*, f. 18.12.1988.

Holbæk

13.03.2011: *Helene Pedersen*, f. 24. marts 1996
03.04.2011: *Simone Bjerg Dahl*, f. 16. juli 1996
01.05.2011: *Moses Khant*, f. 10. august 1975

Hjørring

08.05.2011: *Maiken Skødt Bylund*, f. 23.07.1997.
08.05.2011: *Eli Shwe*, f. 16.05.1998.

Døde

Hjørring

Villy Christensen, født 07.04.1930,
døbt i Brovst 10.10.1943, døde 20.04.2011.

Nørresundby

Svend Thomas Nielsen, født 18.05.1914,
døbt i Tølløse 09.03.1930, døde 24.04.2011.

Århus

Jytte Thomsen, født 23.06.1935,
døbt i Århus 14.05.1967, døde 08.04.2011.
Jytte Melchiorsen, født 09.07.1938,
døbt i Århus 19.08.1956, døde 14.04.2011.

Eftertanke – regionale møder

Hvad skal vort fællesskab som menigheder være kendt for i Danmark og internationalt? Det var hovedemnet i den livlige samtale på de fem regionale møder i foråret, hvor op mod 250 baptister fra næsten alle menigheder deltog. Samtalen var et vigtigt led i BaptistKirkens visionsproces, der vil løbe frem til Missionsstævnet 2012.

Jeg sidder med alle stikordene fra samtalerne foran mig. Mange stikord! For der er ikke ende på alt det gode, vi vil være kendt for. Måske skal vi sætte forstavelen »vel« foran – for hvis man som jeg har været baptist i en menneskealder, så er alle stikordene, drømmene, intensionerne såre velkendte:

Vi vil være et åbent, rummeligt, demokratisk fællesskab af hårdtarbejdende, Jesus-centrerede menigheder, som med stærk forankring i Bibelens ord er dybt engageret i verden omkring os, hvor vi med klar evangelisk forkyndelse, socialt engagement, social indignation på vegne af de svageste giver Guds kærlighed krop og ben at gå på. Vi vil favne nydanskere i vore fællesskaber, og vi vil gøre (næsten) alting sammen med andre kirker, lokalt og internationalt.

Kort sagt: Vi vil være det, som baptister altid har været – bare lidt mere af det hele. Der er nok at tage fat på,

så vi har slet ikke tid til at gå til møder – men vi gør det alligevel, alt imens vi som menigheder bliver mere og mere usynlige både i kirkelivet og i samfundet.

Spørgsmålet er, om en vision om »lidt mere af det hele« vil flytte os derhen, hvor vi siger, at vi gerne vil hen. *Vil* vi gerne derhen? Jeg er ikke så sikker. Læs kursivteksten ovenfor en gang til. Omsat til liv og handling vil de ord koste dyrt og gøre ondt – for mig personligt – min tid, mine penge, min magelighed, min pænhed ...

Måske skal den vision, der kan flytte os, ikke søges i det, vi *siger*, at vi gerne vil, men i det, vi *ikke tør sige*, fordi vi dybt i hjertet ved, at det koster livet at følge Jesus.

[≡] Søren P. Grarup

FOKUS på forandring

Spejderarbejde er mere end knob og lejrball. Baptistspejdernes førerstævne bød i år på et helt nyt koncept og havde fokus på forandring og udvikling.

At vi laver andet til spejder end snobrød, var årets førerstævne FOKUS 2011 i Rebild et rigtig godt eksempel på. At vi tør satse, kigge fremad og have fokus på udvikling, viste førerstævnet også. Der var mange ting, der ikke var som de plejede, og det var befriende, at man kunne mærke, at der var tænkt ud af boksen.

Særligt tre ting var anderledes. For første gang i korpsets historie var det ikke en kreds, der bød velkommen, men en projektgruppe nedsat af korpsets råd. For hvorfor ikke vende det til noget kon-

struktivt, at ingen kredse havde mod på at invitere til førerstævne i 2011? Det var præcis den udfordring, korpsets råd havde taget op. Med førerstævnet i Rebild har korpset taget hul på en 3-årig forsøgsordning, hvor korpsets råd inviterer.

Alle deltagere var inddelt i patruljer og havde fået tildelt en opgave i løbet af stævnet. På den måde bidrog alle til, at førerstævnet fungerede godt – også på det praktiske plan.

En anden forandring var formen på indholdet, der fylder det formelle program. De timelange debatter i plenum var udskiftet med en markedsplads, hvor man havde mulighed for at gå rundt til forskellige boder. Her kunne man diskutere beretningen, debattere budgettet for næste år eller komme med input til korpsets kommunikationsstrategi.

Fokus på udvikling i kredsene var den tredje forandring. Det meste af fredagen, som ellers plejer at være dedikeret til talkuserne, var nu sat af til tid i kredsene. Et inspirationsoplæg fra en kredskonsulent i Det Danske Spejderkorps og en inspirerende proces ledet af korpsets råd resulterede i, at alle kredse gik hjem med et liggeunderlag under armen. På liggeunderlaget var kredsens udviklingsplan nedfældet. Klar til brug. Fokus er på fremtiden.

[≡] Lise Lybeck

[☐] Lars Magnus
Lund Christensen

Barnedøbt baptist

Inger Overgaard er barnedøbt og konfirmeret. I juni blev hun medlem af en baptistmenighed.

– Når mine forældre valgte at lade mig døbe i Faderen, Sønnens og Helligåndens navn, tror jeg, de gav mig den start i livet, som de ønskede.

Sådan fortæller Inger Overgaard, der i juni blev medlem af Baptistkirken i Nørresundby. Hun er den første, der melder sig ind i menigheden efter, at der blev indført overført medlemskab. Det vil sige, at den baptistiske dåb ikke længere er den eneste vej ind i medlemskartoteket. Medlemsskabet kan overføres fra andre menigheder, der praktiserer andre dåbsformer, herunder barnedåb.

Inger fortsætter:

– Som ca. 14-årig var det så min egen tur til at bekræfte min barnedåb gennem konfirmationen. Jeg tror egentlig ikke, jeg tænkte så dybt over budskabet på det tidspunkt, men i takt med min senere regelmæssige gang i en baptistkirke har dåben og konfirmationen fået den rette betydning for mig.

Folkekirken har altid været en del af Inger Overgaards bagage, fortæller hun, men uden at hun har følt sig tæt knyttet til kirken.

» I takt med min senere regelmæssige gang i en baptistkirke har dåben og konfirmationen fået den rette betydning for mig. «

– Gud ønsker måske nogle gange at vække os, komme i kontakt med os, og for mit vedkommende blev det gennem min store interesse for musik og sang, da min mand og jeg for snart 10 år siden blev en del af Gospelkoret Shine i Baptistkirken i Nørresundby.

Inger nævner flere grunde til, hvorfor hun har valgt at tilslutte sig en baptistkirke. Hun lægger vægt på åbenheden og på, at der ikke forventes eller forlanges bestemte holdninger til kristendommen.

Igennem en årrække har hun deltaget i kirkens liv og lært menigheden at kende,

så beslutningen om at blive medlem er ikke truffet i hast:

– Jeg er nu kommet regelmæssigt i kirken gennem snart 10 år, og er på den måde blevet en aktiv kristen frem for en passiv kristen. Derfor vil jeg gerne være en del af den kirke, som er blevet min, og jeg er glad for, at Baptistkirken i Nørresundby har valgt at anerkende mig som den person, jeg er.

[≡] Mads Lindholm

[📷] Privat

Det autentiske liv – som kristen

Idealet for et autentisk liv er at udleve det, jeg tror på. Det betyder, at Gud altid skal have førstepladsen i mit liv – sådan siger Jonas Søgård

– Min umiddelbare reaktion er, at jeg ikke er værdig til at udtale mig om at leve et autentisk liv. Jeg kender mine fejl og mangler. Jeg vil ikke fremstå som en hykler. Men det ideal indebærer også, at man tør vise sine svagheder og være ærlig, når man ikke kan leve op til idealet.

Hvad er et autentisk liv som kristen?

– Det er at tage sin tro alvorligt. Jeg må

ærligt spørge mig selv, hvad den levende Guds vilje er for mit liv. Jesus taler om at fornægte sig selv, tage sit kors op og følge efter¹. Det indebærer at slippe sine egne visioner og drømme for livet og i stedet hengive sig til Gud og antage hans visioner. Et autentisk liv er at stole på Gud, også når omstændighederne går én imod. Det drejer sig ikke om at realisere sig selv, men om at realisere Guds vilje i sit liv.

Har det haft konsekvenser i dit liv?

– Ja, jeg er matematisk student, fordi jeg planlagde en fremtid som ingeniør eller læge, men efterhånden opstod tanken om at blive præst – og den var ikke til at ryste af. Det betyder også, at mit liv og mine studier konstant er under overvejelse ud fra synsvinklen: »Gør jeg det rette? Tager jeg den rigtige uddannelse? Er jeg dér, hvor Gud vil have mig?«

» Vi evner det ikke, men vi må søge at leve et autentisk liv vel vidende, at vi kommer til at fejle. Derfor har vi brug for tilgivelse. «

Hvordan finder du frem til Guds vilje?

– Primært gennem bøn. Jeg ved, at en beslutning er efter Guds vilje, når jeg finder ro i den. Jeg må stole på, at Guds løfter varer ved, og at Gud vil vende de svære beslutninger til noget positivt. I det finder jeg håb.

Er det altid muligt at leve et autentisk liv?

– Det er et ideal, men man må jo også være realistisk. Vi kender idealet og ved, at vi er magtesløse overfor kravet om at leve efter Guds vilje. Vi evner det ikke, men vi må søge at leve et autentisk liv vel vidende, at vi kommer til at fejle.

Fakta | Jonas Søgård

Jonas er født i 1990, døbt i 2002 og tilhører Pandrup Birkelse menighed, hvor han har været ansat som ungdomsmedarbejder 2009-11. Han er lovsangsleder og fortsat aktiv i menighedens ungdomsarbejde. I dag læser Jonas teologi på Århus Universitet med det formål at blive præst.

Han er glad for film som »Harry Potter«, »Ringenes Herre« og »Pulp Fiction«. Endelig er Jonas vild med »Beatles« og amerikansk fodbold, og han kan lide at spille »Settlers«.

Derfor har vi brug for tilgivelse. Vi må erkende, at vi har brug for Guds nåde og tage imod den.

Hvordan forstår du dåben?

– Dåben er en bekræftende handling og en offentlig bekendtgørelse af, at man er blevet mødt af Gud og er kommet til tro. I dåben begraves vi med Kristus og opstår til et helt nyt liv med Gud.

Et autentisk liv?

– Ja, det skulle gerne være resultatet. Dåben er indgangen til livet med Gud, men det betyder ikke, at vi ikke kan leve med Gud uden dåb – selvfølgelig kan vi det.

Hvordan lever et kristent menneske autentisk i hverdagen?

– Udgangspunktet må være det dobbelte kærlighedsbud². Guds kærlighed sætter os i stand til at elske vores næste. Kærligheden til næsten er ikke bare principiel, men helt konkret. Vi skal ville sætte os ud over vores egen dagsorden og bruge tid og ressourcer på mennesker, hvad enten det er venner, familie eller forbipasserende med behov for hjælp.

*Er jeg dér,
hvor Gud vil
have mig?*

Guds vilje kommer først – hvilke konkrete konsekvenser har det?

- **politisk:** Den kristne tro bør have konsekvenser for de politiske holdninger
- **for karrieren:** Ønsket om at gøre karriere kan stå i vejen for det autentiske kristenliv, men der er intet, der må indtage Guds plads i livet
- **for kalenderen:** Jeg må være villig til at bruge tid og afvige fra mine planer af hensyn til andre
- **for din bopæl:** Også min bopæl må indordnes under Guds kald

[≡] Hanne Kiel

[📧] Privat

Noter

¹ Mattæusevangeliet 16,24

² Jesus byder os at elske Gud og vores næste, se Mattæusevangeliet 10,34-40.

Kirkerenoveringer i Rwanda

I Rwanda er behovet for nye kirker stort! Baptistkirken er i mission og optager løbende nye menigheder, der har brug for et sted at fejre gudstjenester.

Kirken i Butare

Et af de kirkerenoveringsprojekter, der er støttet fra Danmark, er kirken i Butare. Kirken ligger i en forstad til Butare, der er præget af fattigdom, kriminalitet, prostitution og med mange AIDS-tilfælde.

Hanne og Hartvig Weber-Hansen er gået foran i disse bestræbelser og beretter om gudstjenesten den 1. maj, der var en »fundraising« gudstjeneste.

»Under gudstjenesten blev der indsamlet mange penge, og det var dejligt at se, at det var de »brede skuldre, der bar«. Kirken har været under renovering siden efteråret 2008, og man er kommet langt men er slet ikke færdige. Kirkerummet er blevet mere end dobbelt så stort, murene er blevet forhøjet, der er bygget mødelokale, og kirken har fået nye spær og nyt tag. Offerviljen har været stor, dels gennem pengegaver og dels gennem frivillig arbejdskraft fra medlemmerne. Den eneste hjælp udefra har været til tagplader.«

For at kirken er helt færdig mangler

man: syv nye vinduer i kirkesalen, gavlvindue, pudsning af vægge, kirkebænke, vandtank til regnvand og toilet.

I alt blev der samlet så meget ind, at kirken kan gøres helt færdig inden årets udgang.

Øvrige behov

Men ét er kirkerenovering i universitetsbyen Butare. Noget andet er projekter ude på landet, hvor menighederne er fattige, præsterne må klare sig med en lille eller slet ingen løn, og kirkerne er lavet af jordsten. Også her er behovet stort, men ønskerne alligevel ret beskedne. Man har i første omgang udvalgt tre kirker, der skal renoveres. Menighederne sørger selv for at rejse selve bygningen, så det, man søger hjælp til, er først og fremmest tagplader og evt. døre og vinduer samt cement til pudsning af væggene i jordstenskirkene, så de ikke nedbrydes i regntiden. I Mugusa menighed søgte man om 80 tagplader, men heftig regn i foråret ødelagde alt, så man må starte helt forfra. I første omgang starter man med et træskelet og taget. Senere vil man så opføre væggene. Menigheden har selv skaffet halvdelen af tagpladerne og mangler således de sidste tagplader. For under 10.000 kr. vil de således være

kørende. I den nærliggende Yaramba menighed mangler man syv vinduer, og to døre til kirken. I Yaramba var der ved udgangen af 2008 slet ikke nogen kirke, så gudstjenesterne var alle »friluftsgudstjenester«.

»I et land som Rwanda, hvor der er stor fattigdom, kan man spørge, om det er den rigtige prioritering at bruge penge på kirkebygninger? Det er nok ikke os, men menighederne i Rwanda, der skal afgøre det.« siger Hartvig og Hanne, »men det betyder meget at kunne samles til gudstjenester, møder og undervisning – ikke under åben himmel – men i ens egen kirke, hvor der er vægge, døre, vinduer og ikke mindst et tag, så man undgår den brændende sol eller voldsomme regn.«

Så de beskedne ønsker til forbedring af kirkebygningerne er særdeles relevante.

»I Rwanda har de valgte menigheder udvist stor iver til selv at bidrage med enten arbejdskraft, materialer eller penge. Det er glædeligt, at vi som danske baptister fortsat kan være med til at hjælpe, og

Byggeri i Mugusa.

Fakta

BaptistKirkens projekt til renovering og byggeri af kirker og skoler i både Burundi og Rwanda, har de seneste år ydet støtte til mere end 30 kirker og to skolebyggerier i Burundi og to kirker i Rwanda.

Butare.

eksemplet fra Butare glæder mig meget, hvor vores beskedne bidrag har motiveret menigheden til at yde en ekstraordinær indsats,« siger sekretær for international mission, Morten Kofoed.

[☰] [📷] Hanne og Hartvig
Weber-Hansen og
Morten Kofoed

Kirken i Musenga.

»Just Peace« – Ære være Gud og fred på jord!

Sådan lød det, da Jesus blev født, og sådan lød det utallige gange på det fredsmøde, som samlede 1000 deltagere fra mere end 100 lande i Kingston, Jamaica, i maj i år. Mødet markerede afslutningen på det tiår for overvindelse af vold, som Kirkernes Verdensråd valgte at kalde årene 2001-2010 i ønsket om at fokusere på kirkernes arbejde for fred i verden. Men mødet var på ingen måde blot en festlig afslutning eller en »klappen på skulderen« for færdigt arbejde. Tværtimod.

Selv om der undervejs i de mange workshops og seminarer blev givet spændende eksempler på, hvordan kirker rundt om i verden er involverede i arbejde for fred og forsoning mellem mennesker, etniske grupper og nationer, så var det klart for enhver, at vejen mod at skabe fred på jord hele tiden tager en ny begyndelse. Der er fortsat krige i verden, og hver dag lider mænd og ikke mindst kvinder og børn under følgerne af væbnet konflikt i mange dele af verden. Nogle steder er kirker selv en del af konflikten, og andre steder støt-

ter kirker uforbeholdent krig og vold som en acceptabel løsning på konflikter.

Kærlighed som våben

Alle på mødet så fred og at virke for fred som en umistelig del af vor fælles tro. Fred er forbundet til den kærlighed, retfærdighed og frihed, som Gud har givet os gennem Kristus. Jesus er »vor fred«, og han sender os ud i verden med ønsket om at leve i fred og ikke at gribe til våben eller vold for at vinde over andre. Kærligheden skal være vort våben. Lige så svært som

» Vi bør samle os om at arbejde for en retfærdig fred for alle. «

det kan være – lige så urimeligt hårdt var det at høre de historier fra mennesker i andre dele af verden, hvor krig og vold, diskrimination og racisme hver dag koster menneskeliv, smerte og lidelser. I budskabet fra mødet, som nu sendes til alle kirker i verden, var der enighed om at gå imod brug af vold og krig og i stedet at arbejde for en »just peace« – retfærdig fred! Fred er nemlig ikke bare fravær af krig. Fred er meget mere. Fred er fred i vore fællesskaber, fred med jorden, fred når vi handler med hinanden, fred mellem folkeslag. Fred og retfærdighed skal omfavne hinanden, lyder det i Salmernes bog, og det var det, alle ønskede at arbejde med om. Begrebet »retfærdig fred« er et modspil til forestillingen om »retfærdig krig«. Kan krig i nogle tilfælde retfærdiggøres eller må man som kristen altid tage afstand fra brugen af krig? Ønsket på mødet var at gøre brug af krig illegal – ulovlig – selv om det i sig selv jo er svært at håndhæve. I stedet bør vi samle os om at arbejde for en retfærdig fred for alle.

For børnenes skyld

Det blev et farverigt møde, et møde med Jamaica, som i sig selv indeholder det smuk-

keste på jorden med paradisiske strande og samtidig de værste slumområder med stoffer og bandekriminalitet. Fred er ikke bare at kunne ligge på stranden, når børn myrdes på åben gade om natten. Fred er, når børn trygt kan gå til og fra skole selv i Kingston. Den mest autentiske oplevelse for mig var mødet med mennesker fra hele verden, som med baggrund i samme tro og håb ønskede at kirken, du og jeg, skulle arbejde sammen for fred. Nogle gange lykkes det faktisk, som da 3000 kvinder i 2003 i Liberia, kristne og muslimske i fællesskab, gik imod landets leder, Charles Taylor, og forlangte, at den 14 år gamle borgerkrig måtte stoppe. For deres børns skyld! Kvinderne tvang med deres ikke-voldelige demonstrationer Taylor og oprørsgrupperne til forhandlingsbordet!

Vi må alle arbejde for fred

Det følte ægte at sidde under mangotræet og have bibelstudier om fred med mennesker

fra alle dele af verden. Pludseligt fik man ansigter på lande og kulturer, som man ellers sjældent hører om. Og spændende mennesker talte ved de fælles møder i det store hvide telt med indbygget air condition. Den jamaicanske baptistpræst og vice-præsident for Baptist World Alliance, pastor Burchell K. Taylor, prædikede ved søndagens store festlige gudstjeneste – og Martin Luther King III, søn af den Martin Luther King Jr., vi alle kender, sluttede sit brændende indlæg for fred med ønsket om, at vi alle – ikke bare de unge – må arbejde med for at gøre verden til et bedre sted at leve i.

Link om møder og budskabet fra mødet: www.overcomingviolence.org

[ ] Holger Lam

[ ] WCC/Peter Williams.

En landmandssøn vender hjem

Mathias Broholm Andersen.

Mathias Broholm Andersen har droppet tanken om, at karriere og penge nødvendigvis fører lykken med sig. I stedet følger han nu sit hjerte og det kald, han føler for Nordjylland og mennesker.

Hvordan så dit liv ud for et år siden?

Jeg var lige flyttet til København og boede på Amager sammen med en af mine gode venner. Jeg fik ret hurtigt job som handicaphjælper. Jeg ville gerne tjene nogle penge, inden jeg skulle starte på mit studium. Min plan gjaldt Copenhagen Business School, hvor jeg ville læse kommunikation og økonomi.

Hvorfor var det planen?

Jeg drømte om en fed karriere i en stor virksomhed og muligheden for at tjene mange penge. Kommunikation skulle supplere økonomi, fordi jeg synes, det er fedt at have med mennesker at gøre. I Nordjylland arbejdede jeg blandt andet som lærervikar og børnehavemedhjælper, og det syntes jeg godt om. Derfor virkede det som en god kombination.

Hvad fik dig på andre tanker?

Problemet var, at jeg ikke følte fred med det billede, der tegnede sig af min fremtid. Noget fortalte mig, at tingene ikke var, som de burde være. Den fornemmelse startede nok faktisk allerede, da jeg var på jordomrejse med en ven i otte måneder.

Den tur åbnede ligesom op for, at der var mere i livet. I løbet af handelsskolen havde jeg sat lighedstegn mellem lykke, penge og karriere. Rejsen satte tingene i perspektiv. Derfor tog jeg også jobs som lærervikar og i en børnehave. Det var gode øjenåbnere.

Det at komme til København bragte ligesom den planlagte fremtid tæt på, og så gik det op for mig, at det nok alligevel ikke var det, jeg skulle.

Hvordan greb du det an?

Jeg søgte information om studiet, og det viste sig, at nok især økonomi-delen ikke var det rigtige. Det er den menneskelige kommunikation, jeg brænder for. Desuden brugte jeg forskellige mennesker for at

høre, om de tænkte, at det kunne være rigtigt. Jeg bad meget, fordi det i bund og grund er Gud, det afhænger af. Hvad vil Han med mig? Det, der i sidste ende gjorde udslaget, var, at tankerne om noget andet bragte fred med sig.

Hvordan ser fremtiden så ud nu?

Nordjylland. Det er dét, jeg ved med sikkerhed. Det gør mig glad at være heroppe. Og så tror jeg helt sikkert også, at den menneskelige kontakt kommer til at fylde meget. Ellers ved jeg det ikke, men jeg har besluttet, at uddannelse ikke skal være målet med mit liv.

Nogle folk har været meget urolige. Det ligger dybt forankret i en dansker, at man skal have en uddannelse for ligesom

at få hul på livet, tror jeg. Men jeg synes ikke, uddannelse er vigtig bare for uddannelsens skyld. Man skal gøre det, man tror, der er rigtigt. Også selvom det ikke peger hen imod en karriere. Ellers kan tankerækken nemt blive: En god uddannelse fører til et godt job, som fører til lykke.

Dét, at jeg ser folk lykkes, og at jeg selv lykkes, gør mig glad. Det oplever jeg især igennem frivillige projekter. Vi har blandt andet startet et kristent fodboldhold i Nordjylland. Det arbejde gør mig glad.

Hvilke spørgsmål stiller folk dig?

Det er fair, at folk stiller spørgsmål. At mennesker har bekymret sig om mig er rart at opleve. Jeg har slet ikke følt, at det var et nederlag at tage tilbage til Nordjyl-

land. Jeg valgte Nordjylland til. Jeg gør det, fordi det føles rigtigt.

Bekymrer du dig mindre om fremtiden?

Ja, meget mindre. Jeg er helt sikker på, at jeg kun har den fred, jeg føler med mit liv nu, fordi Gud er med i de valg, jeg har truffet de sidste par år. Hvis ikke jeg troede på, at Han var med, ville jeg ikke gøre det.

Har du et godt råd til andre?

Tænk tilbage på sidste gang, du var rigtig glad og tilfreds med det, du gjorde. Lad være med at lade dig styre af, hvad andre mener. Og så lad ikke penge og prestige fylde det hele.

[≡] Maria Klarskov

[📧] Privat

Når sjælen slår gnister

Først gåsehud, så hårene i nakken rejser sig, så trykket i brystkassen, der stiger, og så vandet, der først fylder øjnene og siden kravler ned ad kinderne tåre efter tåre.

Selv som 23-årig fælder jeg en tåre til den scene i Disney-filmen »Ratatouille«, hvor Monsieur Ego smager »perspektiv« for første gang, og det er jeg ikke det mindste flov over at bekende her. Jeg tror, at jeg har fundet ud af, hvorfor jeg reagerer, som jeg gør. Det sker, når jeg fornemmer, at detaljerne går op i en højere enhed, når det gode vinder, eller når en tekst vækker genklang i mit eget liv. Det sker, når en række toner danner en ny melodi, der af uforklarlige årsager vækker noget i mig, eller når en samtale med en ny eller gammel ven bliver meningsfuld – kort sagt: Når jeg oplever autenticitet; når min sjæl slår gnister.

Kaldet er nyt

Når vi møder det autentiske, det ærlige, det fortryllende originale, så kalder det på noget dybt inde i os; det vækker vores *eikon*, det gudsbillede vi er skabt med. Eikon er målet for vores eksistens, det virkelig virkelige. Det er den fuldkomne

skabelon for ethvert menneske, det er den kærlighed, vi alle er født ud af, og den kærlighed, vi er født til at udleve. Det er Kristus, der kalder os til sig med løftet: »Se, jeg gør alting nyt«. Når eikon viser sig i glimt gennem en god historie eller et smukt stykke musik, kan vi lade det prelle af på vores hårde overflade, eller vi kan tage det til os og handle på det. Når vi ser, hvad vi er skabt til og begynder at lade det forme vores liv, så bliver vi omvandrede eikon'er – billeder på Kristus.

Det svære daglige ja

For at leve autentiske liv bliver vi nødt til at lade os forme af Kristus, hvor end han skulle vise sig. I bøn, meditation, musik, film, historier, samtaler. Det udfordrer vores forvandlingsvillighed, at vi lader vores rustning gennembrydes og ikke bare affejer det med et »jeg-tror-lige-jeg-fik-noget-i-øjeblik«. Det kan gøre ondt, for i mødet med det fuldkomne ser vi vores eget ufuldstændige, ødelagte selv i øjnene. Men hver morgen kalder han igen, utrætteligt, ægte, autentisk. Han kalder os ikke bare til at lade som om, men til at være levende billeder, eikoner, på, hvem han er.

[≡] Michael Møller-Hansen

[📷] Dreamstime

DANMARK

PP

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476

Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S, ISSN 1901-4635